

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1067/2021
10.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Драгин, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Вукман Бошковић, адвокат из ..., ради раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8374/2019 од 11.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8374/2019 од 11.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 571/17 од 23.05.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је нерешени део тужбеног захтева и раскинут је уговор о доживотном издржавању закључен између сада пок. ВВ бив. из ... и тужене ББ из ... дана 06.02.2004. године пред Општинским судом у Панчеву Р3.41/04. Ставом другим изреке, одбачен је као недозвољен нерешени део тужбеног захтева којим је тражено да се раскине уговор о доживотном издржавању закључен између сада пок. ВВ бив. из ... и тужене ББ из ... дана 06.02.2004. године пред Општинским судом у Панчеву Р.337/95. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 64.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8374/2019 од 11.05.2020. године, потврђена је пресуда Основног суда у Панчеву П 571/17 од 23.05.2019. године у ставу првом изреке, а преиначена одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 175.800,00 динара. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 6.000,00 динара. Одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, позивом на члан 404 ЗПП.

У конкретном случају, узима се да је предлог за оцену изузетне дозвољености ревизије управљен на примену члана 395. Закона о парничном поступку, („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), а у

вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14).

Решењем Апелационог суда у Београду РЗ 22/20 од 29.10.2020. године, не предлаже се Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8374/2019 од 11.05.2020. године у смислу члана 395. ЗПП.

Према члану 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09) ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде, која се не би могла побијати по одредбама члана 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса и кад је потребно ново тумачење права.

Из наведеног произилази да Врховни касациони суд може прихватити одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној под условом да је такво одлучивање предложио апелациони суд, што у конкретној ситуацији није случај.

С обзиром да услова нема за одлучивање о ревизији тужене у смислу члана 395. ЗПП, оцењујући дозвољеност ревизије, применом члана 401. става 2. тачке 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је установио да ревизија тужене није дозвољена.

У смислу члана 23. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 17.05.2005. године. Назначена вредност предмета спора износи 200.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (1 евро=81,7965 динара), представља противвредност 2.445 евра.

Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о поступку за раскид уговора о доживотном издржавању, а означена вредност предмета спора на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом члана 23. став 3. ЗПП и на основу члана 404. у вези члана 401. става 2. тачка 5. ЗПП, одлучио је као у изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**